

POSTANOWIENIE

Dnia 18 maja 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Aleksander Stępkowski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Paweł Czubik

SSN Elżbieta Karska

w sprawie ze skargi X.Y.

na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki
w postępowaniu przed Sądem Najwyższym w sprawie o sygn. II ZZ 3/22,
na posiedzeniu bez udziału stron w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw
Publicznych w dniu 18 maja 2023 r.,

pozostawia skargę bez rozpoznania.

UZASADNIENIE

X.Y. (dalej: „skarżący”), pismem, które wpłynęło do Sądu Najwyższego 10 lutego 2023 r., wniósł o stwierdzenie, że w postępowaniu toczącym się przed Sądem Najwyższym pod sygn. akt II ZZ 3/22 doszło do naruszenia prawa skarżącego do rozpoznania jego sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki oraz przyznanie mu sumy pieniężnej 10 000 zł.

Skarżący na wstępie podniósł, że Izba Odpowiedzialności Zawodowej nie jest sądem w rozumieniu art. 6 EKPCz, a skargę składa przynajmniej celem wyczerpania krajowego toku instancji. W dalszej części uzasadnienia przedstawiono argumentację dotyczącą niewłaściwej wykładni art. 29 § 5 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (tekst jedn. Dz.U. 2021, poz. 1904 ze zm., dalej: „u.SN”) przez SSN Wiesława Kozielowicza – skarżący uznał, że zarządzenie z 7 września 2022 r. rejestrujące jego wniosek o test niezawisłości

i niezależności pod sygn. akt I ZB 6/22 jest jawnym bezprawiem zamykającym mu prawo do złożenia wniosku w trybie powołanego przepisu.

Skarżący wniósł już uprzednio (17 października 2022 r.) skargę na przewlekłość postępowania toczącego się przed Sądem Najwyższym pod sygn. akt II ZZ 3/22, która została odrzucona postanowieniem Sądu Najwyższego z 12 stycznia 2023 r., I NSP 332/22.

W sprawie pod sygn. II ZZ 3/22 po rozpoznaniu w Izbie Odpowiedzialności Zawodowej na posiedzeniu jawnym 28 marca 2023 r., zażaleń obrońców skarżącego na uchwałę Izby Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego z 16 listopada 2021 r., I DO 13/21, w przedmiocie zawieszenia sędziego w czynnościach służbowych i obniżenia mu wynagrodzenia na czas trwania zawieszenia, Sąd Najwyższy podjął uchwałę o uchyleniu zaskarżonej uchwały oraz zarządzenia Prezesa Sądu Okręgowego w [...] z 22 października 2021 r., sygn. [...].

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

1. Zgodnie z treścią art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (tekst jedn. Dz.U. 2018, poz. 75 ze zm., dalej: „ustawa o skardze na przewlekłość”) – strona może wnieść skargę o stwierdzenie, że w postępowaniu, którego skarga dotyczy, nastąpiło naruszenie jej prawa do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki, jeżeli postępowanie zmierzające do wydania rozstrzygnięcia kończącego postępowanie w sprawie trwa dłużej niż to konieczne dla wyjaśnienia istotnych okoliczności faktycznych i prawnych albo dłużej niż to konieczne do załatwienia sprawy egzekucyjnej lub innej dotyczącej wykonania orzeczenia sądowego (przewlekłość postępowania). Stosownie do art. 5 ust. 1 ustawy o skardze na przewlekłość, skargę o stwierdzenie, że w postępowaniu, którego skarga dotyczy, nastąpiła przewlekłość postępowania, wnosi się w toku postępowania w sprawie.

2. Postępowanie ze skargi na przewlekłość postępowania uregulowane zostało jako postępowanie incydentalne w ramach postępowania, co do istoty

sprawy. Jest to postępowanie wpadkowe, nieingerujące w sferę orzeczniczą. Ocenia się w nim jedynie sprawność postępowania sądu. Tym samym, przy rozpoznaniu skargi na przewlekłość postępowania niedopuszczalna jest merytoryczna ocena rozstrzygnięć sądu.

W realiach niniejszej sprawy skarżący kwestionuje merytoryczną zasadność zarządzenia SSN Wiesława Kozielowicza z 7 września 2022 r., w sprawie pod sygn. I ZB 6/22. Innymi słowy podejmuje próbę zaskarżenia czynności, którą uznaje za opartą na „oczywiście błędnej” wykładni przepisu i w oparciu o tę kwalifikację usiłuje stworzyć wrażenie, jakoby doszło do przewlekłości postępowania. W rzeczywistości jednak nie chodzi skarżącemu o wykazanie nieuzasadnionej zwłoki ale o zaskarżenie *meritum* zarządzenia przewodniczącego wydziału w Izbie Odpowiedzialności Zawodowej. Skarżący nadużywa zatem prawa do skargi na przewlekłość postępowania, co kwalifikuje skargę do załatwienia na podstawie art. 430 § 1 k.p.k. Na marginesie należy zauważyć, że ta sama podstawa prawna byłaby właściwa do rozstrzygnięcia tej sprawy, gdyby skargę zakwalifikować jako zażalenie na wspomniane zarządzenie

3. Z uwagi na powyższe Sąd Najwyższy, na podstawie art. 430 § 1 k.p.k. w zw. z art. 8 ust. 2 ustawy o skardze na przewlekłość postępowania, orzekł jak w sentencji. Wobec niewniesienia przez skarżącego opłaty od skargi nie było potrzeby postanowienia o jej zwrocie.

[as]

[K.O.]